

Sygn. akt I PK 340/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z powództwa A. T.

przeciwko C. w K.

o ustalenie istnienia stosunku pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 sierpnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach

z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt V Pa 36/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania kasacyjnego strony przeciwnej.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 18 września 2014 r., po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. S. i A. T. przeciwko C. w K. o ustalenie istnienia stosunku pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, na skutek apelacji powodów i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 16 października 2013 r. (mocą którego ustalono, że powoda K. S. łączy stosunek pracy z C. w K. jako następcą prawnym C. w K. od dnia 1 kwietnia 2010 r. (pkt I), ustalono, że powódkę A. T. łączy stosunek pracy z C. w K. jako następcą prawnym C. w K. od dnia 1 kwietnia 2010 r. (pkt II), oddalono powództwa w

pozostalej części (pkt III); odstąpiono od obciążenia powodów kosztami zastępstwa procesowego od oddalonej części powództwa (pkt IV); zasądzono od pozwanego na rzecz A. T., kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego) zmienił zaskarżony wyrok w pkt I, II, V i i oddalił powództwa A. T. i K. S., a nadto oddalił apelację powodów i odstąpił od obciążania powodów kosztami procesu.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną powódki A. T. Skargę kasacyjną oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 23¹ § 1 k.p. oraz 2/ art. 23¹ § 6 k.p. i w konsekwencji naruszenie art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. Ponadto skargę kasacyjną oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 382 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie, co do istoty przez ustalenie, że powódkę łączy stosunek pracy z C. w K. od dnia 1 kwietnia 2010 r., zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 42.067,00 zł wynagrodzenia z tytułu gotowości do pracy za okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu zgodnie z normami przepisanyymi; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i orzeczenie o kosztach.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność, będącą konsekwencją rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w Kielcach przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, polegającego na uznaniu, że nie doszło do przejścia zakładu pracy, tj. K. w K., na nowego pracodawcę – C. jako następcę prawnego C. w K.. Uchybienia to w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy oraz skutkowały niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, co legitymuje twierdzenie, iż przedmiotowa skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniosł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania wniosł o oddalenie skargi, a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosnie tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości

widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż skarżący nie sprostął wymaganiom stawianym w orzecznictwie Sądu Najwyższego powołanej w skardze kasacyjnej przesłance przyjęcia jej do rozpoznania. Nie tylko bowiem nie zwarto w uzasadnieniu wniosku wyводу jurydycznego pozwalającego przyjąć, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego przy ferowaniu zaskarżonego wyroku, ale nawet nie wskazano konkretnych przepisów, w obrazie których autor skargi kasacyjnej upatruje powołanej przesłanki przedsądu. Tymczasem ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie

podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007, z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/8, LEX nr 459291, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.